

Camellia

侯府嫡女打脸日常

รักการ
ตอกหน้า
ขอบ
สีจางจนใจ

ภูเขียงหึงใจจ๋อ เขียน ใต้กอนอิน แปล

3

บทที่ 113 งดเว้นเหมือนนักบวช

องค์ชายสามเจ้าชู้เหมือนเงาเต๋อฮ่งเต๋อ เขามีจวนของตัวเอง แต่กลับไปอยู่ที่หอเรณูทุกวัน ทั้งยังอยู่ที่นั่นทั้งวัน เมื่อใดก็ตามที่ใครต้องการพบเขาก็ต้องไปที่หอเรณู เขาทำเหมือนหอเรณูเป็นจวนองค์ชายสามไปแล้ว

แม้ว่าเขาจะเกิดมาเป็นลูกของพระสนมจึงและไม่มีหน้าที่การงานอะไรเป็นของตัวเอง แต่เงินประจำตำแหน่งขององค์ชายก็ไม่น้อย มากพอที่จะใช้เลี้ยงดูทั้งจวนขององค์ชายสาม แต่พอมันมาอยู่ในมือเขากลับหมดไปอย่างรวดเร็ว

ตรอกสาวงามละลายเงินทองได้ง่ายดายนัก เงินมีมากมายเพียงใดก็ไม่พอเขาใช้หрок มิน่าซ้ำทุกคนยังได้ยินว่าเมื่อสองวันก่อนองค์ชายสามใช้เงินหมดแล้วจึงไปที่จวนขององค์ชายรองและจวนองค์รัชทายาทเพื่อเติมพันธะเอาเงิน

แบบนี้ ครอบครัวยกย่องที่ไหนจะเต็มใจส่งบุตรสาวมาสมรสกับเขา

พอหลี่เซ่อไต่ยีนคำพูดของหลี่ซิงก็ขมวดคิ้ว

จู่ๆ เขาก็หยิบลูกคิดทองคำขนาดเล็กออกมาจากตัว วางไว้บนโต๊ะต่อหน้าทุกคน ดีดลูกคิดพลางพูดกับหลี่ซิงอย่างจริงจังว่า “เงินประจำตำแหน่งของเจ้าปีหนึ่ง รวมๆ แล้วประมาณเจ็ดหมื่นสองพันสองตำลึง เพราะเจ้าขอบมาร้องให้ต่อหน้าเสด็จพ่อว่าไม่มีเงิน เสด็จพ่อจึงลดเงินประจำตำแหน่งของเจ้าลงครึ่งหนึ่ง ทว่าเงินเดือนของบ่าวรับใช้ในจวนทั้งหมดจะถูกหักออกจากส่วนกลางของพระราชวังโดยตรง

เพราะฉะนั้นเจ้าจะมีเงินเหลือสามหมื่นหกพันตำลึงต่อปี หรือเจ้าจะมีเงินแต่ละเดือนจำนวนหกพันตำลึง หักค่าใช้จ่ายรายวันของเจ้าสี่พันตำลึง และค่าใช้จ่ายในงานเลี้ยงเป็นบางครั้ง เจ้าจะมีเงินให้ใช้ได้ในเดือนหนึ่งเดือนประมาณหนึ่งพันตำลึง เช่นนี้โยเจ้าจึงบอกว่าไม่มีเงินอีกเล่า”

สีหน้าของหลี่เซ่อจริงจังและงงวยราวกับว่าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมหลี่ซิงถึงเอาแต่บอกว่าไม่มีเงินใช้ ทั้งที่เขามีเงินอย่างน้อยหนึ่งพันตำลึงต่อเดือน

ฉินวานตกตะลึงกับการเล่นใหญ่ของเขา ตั้งแต่เขาเอา
ลูกคิดสี่ทองออกมา นางก็สับสนเล็กน้อย

แต่กุญแจสำคัญคือเขาคิดคำนวณไปด้วย คิดบัญชีกับ
หลี่ชิงไปด้วย แต่ไม่มีใครรู้สึกแปลกใจเลยแม้แต่หยุน กลับตั้งใจ
ฟังเขาอีกต่างหาก

เมื่อเขาถามหลี่ชิงด้วยสีหน้าจริงจังว่าทำไมเงินถึงไม่
พอใช้ก็ไม่มีใครรู้สึกว่าเขาถามผิดเลย พวกนั้นหันไปหาหลี่ชิงเพื่อ
ดูว่าหลี่ชิงตอบอย่างไร

นี่หมายความว่าอย่างไร

หมายความว่าทุกคนคิดว่าหลี่เซ่อไม่เข้าใจจริงๆ !

ไม่เข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่เรียกว่าหอนางโลม และไม่เข้าใจ
ว่าทำไมหลี่ชิงถึงไปสถานที่แบบนั้น!

ฉินวานเชื่อแล้วจริงๆ

ชาติก่อนนางแสดงละครแค่ตอนอยู่ต่อหน้ากล้องเท่านั้น
แต่หลี่เซ่อแสดงละครทุกวันจนฝึกลึกเข้าไปในจิตวิญญาณ
มิฉะนั้นทุกคนคงไม่ตอบสนองแบบนี้

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เขากลับไปมาระหว่างตลาดและโรง
เขลาทุกวัน ทำจนทุกคนเชื่อและไม่มีใครรู้สึกว่าประหลาด

ไม่ว่าจะราชาภาพยนตร์หรือราชินีภาพยนตร์ เมื่อเทียบกับ
กับเขาก็เทียบไม่ติดสักนิด

หลี่ชิงถึงกับพูดไม่ออก กระทั่งหลี่เซ่อถามอีกครั้งจึงเอ่ย
ปากอย่างทำอะไรไม่ถูก “พี่ใหญ่ถามเสด็จพ่อสิ”

หลี่เซ่อมองไปทางเจิงเต๋อฮ้องเต้

เจิงเต๋อฮ้องเต้ “...”

หลังจากผ่านไปไม่นาน เจิงเต๋อฮ้องเต้ก็กระแอมเบาๆ
“รอเจ้ามีสตริ้งกายเจ้าก็จะรู้เอง”

หลี่เซ่อเลิกคิ้วเอียงศีรษะคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเก็บลูกคิด
สีทองจากโต๊ะไม้และพูดว่า “ไม่เห็นน่าสนใจสักนิด กระหม่อมไม่
ยอมอยู่กับคนอื่นในที่แบบนี้แน่ๆ”

ทันทีที่คำพูดเช่นนี้กล่าวออกมา แหกในงานก็เงียบกริบ

มีเพียงฉินวานเท่านั้นที่ทั้งโกรธทั้งตกอยู่ในใจ ถ้าท่านรู้สึกเบื่อก็อย่ามาเบียดบนเตียงของนางตอนกลางดึกก็แล้วกัน ด้านข้างของเตียงเป็นส่วนหนึ่งของเตียง รู้หรือเปล่า

นอกจากนี้ อย่าคิดว่าคุณไม่รู้ว่าเมื่อคืนเขาสัมผัสใบหน้าของนางขณะที่นางหลับอยู่!

องค์รัชทายาทของแผ่นดินพูดว่าหญิงสาวน่าเบื่อ ถ้าคนอื่นพูดอาจเป็นเรื่องตลก แต่หลီးเชื่อทำไม่ได้

ทันใดนั้นก็มีคนพูดขึ้นว่า “ในฐานะองค์รัชทายาทแห่งแคว้นแคว้น เป็นผู้สืบทอดราชวงศ์ ต้องรัชทายาทกลับทรงงดเว้นเหมือนนักบวชเช่นนี้จะดีหรือพะยะค่ะ”

คนพูดคือหิงอ่อง

พระชายาหิงอ่องไม่มีแรงแม้แต่จะถลึงตาใส่เขา นางใส่อารมณ์กับจานตรงหน้าแทน เปรียบอาหารบนจานเป็นหน้าของหิงอ่องและใช้ตะเกียบขยี้

แม้ทุกคนจะไม่กล้าพูดตรงๆ เหมือนหิงอ่อง แต่ก็เห็นด้วยอยู่ในใจ

อย่าว่าแต่ต้องรักษาทายาทเลย หากเป็นองค์ชายทั่วไปจะมีที่ไหนกันที่ถึงวัยต้องสมรสแล้วกลับยังไม่สมรส เนิ่งเต๋อฮ่องเต๋เมื่อครั้งอายุเท่าองค์รัชทายาท แม้ว่าเขาจะไม่มีรัชทายาท แต่ก็เพราะสองเฮาหยวนไม่ได้ให้กำเนิด ดังนั้นจึงไม่มีรัชทายาท

ปกติในจวนองค์รัชทายาทควรจะมีเด็กโผล่ออกมาให้เห็นหลายคนไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม คำพูดนี้ทุกคนได้แต่เก็บไว้ในใจ เนิ่งเต๋อฮ่องเต๋โปรดปรานองค์รัชทายาท ส่วนลู่ฮองเฮาโปรดปรานองค์ชายรอง เรื่องนี้เป็นที่รู้กัน กระแสคลื่นลมภายในตำหนักปะทะกันอย่างรุนแรง ในฐานะญาติอย่างพวกเขา มีหรือจะไม่รับรู้

เพียงแต่ญาติอย่างพวกเขาไม่มีความทะเยอทะยานใดๆ ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่ต้องการ ทว่าตั้งแต่ฮ่องเต๋องค์แรกครองราชย์ ญาติก็ไม่ได้ดำรงตำแหน่งสำคัญอีกต่อไป แม้จะเปลี่ยนฮ่องเต๋ก็ยังเหมือนเดิม ดังนั้นใครจะเป็นฮ่องเต๋องค์ต่อไปจึงแทบไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขา

พวกเขาเพียงแค่รอการเปลี่ยนแปลงอย่างเงิบๆ เพื่อจะได้ไม่เลือกข้างผิดจนทำให้ความรุ่งโรจน์และความมั่งคั่งในปัจจุบันหายไป

เมื่อเจิงเต๋อฮ่งเต๋ไ้ได้ยินคำพูดของหนิงอ๋อง สีหน้าก็ดำคล้ำทันที หนิงอ๋องกล่าวว่าองค์รัชทายาทเหมือนนักบวช? !

แต่เจิงเต๋อฮ่งเต๋ไ้ไม่สามารถเอาผิดหนิงอ๋องได้ เพราะสิ่งที่อีกฝ่ายพูดเป็นความจริง ดังนั้นเขาจึงระบายความโกรธทั้งหมดไปที่หลี่เซ่อ ตบโตะพลางกล่าวด้วยความโกรธเคือง "เราตามใจเจ้าเกินไปแล้วกระมัง เรื่องสืบเชื้อสายราชวงศ์เป็นหน้าที่ของเจ้า หากเจ้าไม่คิดเพื่อตัวเองก็ควรจะเห็นแก่องค์ชายรอง และองค์ชายสามเสียบ้าง และยังต้องคิดเพื่อบรรพบุรุษและบ้านเมืองด้วย!"

เจิงเต๋อฮ่งเต๋ไ้โกรธมากขึ้นเรื่อยๆ ตบโตะอีกครั้งด้วยเพลิงโทสะ "ดี วันนี้ทุกคนก็อยู่ที่นี้แล้ว เราจะจัดการเรื่องงานอภิเษกให้เจ้าเอง!"

เมื่อได้ยินเช่นนี้ คนที่มีบุตรสาวก็ตื่นตัวทันที พวกกัน
เหลือบมองบุตรสาวของตนและใช้สายตาบอกให้พวกนางยี้ด
หลัง พยายามทำให้เงืงเต๋อฮ่งเต๋เห็น

แม้พวกเขาจะเป็นเครือญาติกัน แต่ฮ่งเต๋องค์ก่อนมี
ลูกชายสี่คน ดังนั้นคนส่วนใหญ่ที่มาในวันนี้จึงเป็นลูกพี่ลูกน้อง
และสายเลือดห่างกันแล้ว

หากบุตรสาวของพวกเขาเข้าตาเงืงเต๋อฮ่งเต๋ และได้
กลายเป็นพระชายาขององค์รัชทายาท ความฝันของพวกเขา
จะเป็นจริง

หลังจากเงืงเต๋อฮ่งเต๋กล่าวเช่นนี้ ลู่ฮองเฮาก็ขมวดคิ้ว
ทันที นางมองไปที่ฉินวานซึ่งมีท่าทีเรียบเฉย ก่อนมองไปทาง
หลี่ฮั่นซึ่งมองมาทางนางด้วยอาการขมวดคิ้ว นางส่ายหัว พลัง
ส่งสายตาปลอบประโลมเขา

นางหันไปหาเงืงเต๋อฮ่งเต๋ กล่าวว่า "เรื่องการอภิเษก
มิใช่การละเล่นของเด็ก นอกจากนี้หม่อมฉันเคยให้สัญญา
กับท่านพี่ไว้ว่าจะให้องค์รัชทายาทตัดสินพระทัยเรื่องการสมรส
เองเพคะ"

ท่านพี่ที่ลู่ฮงเฮากล่าวยอมหมายถึงหยวนฮองเฮา

หยวนฮองเฮาทนทุกข์ทรมานมากมาย ตอนที่สิ้นชีพนางจับมือเจิงเต๋อฮ่งเต้และบังคับให้เขาสัญญาว่าเรื่องการสมรสในอนาคตขององค์รัชทายาทจะต้องให้เขาตัดสินใจเองไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเกี่ยว

มีฉะนั้นเจิงเต๋อฮ่งเต้จะยอมให้ยึดเยื่อมาจนถึงตอนนี้ได้อย่างไร

แม้เจิงเต๋อฮ่งเต้จะตามใจหลี่เซ่อ แต่ลู่ฮงเฮาได้เตรียมการทุกอย่างเอาไว้หมดแล้ว จะมีอะไรทำให้นางสบายใจไปกว่าการวางคนของนางไว้ข้างกายหลี่เซ่อกันเล่า

บทที่ 114 เราต้องการสละราชสมบัติ!

แต่หน้าเสียดายที่ทำได้

เจิ้งเต๋อฮงเองก็สามารถฟังนางในเรื่องอื่นๆ ได้ กระทั่งยอมให้ตระกูลลู่อู่เรื่องอำนาจขึ้นทีละน้อยและครอบครองราชสำนักส่วนใหญ่ แต่ทุกอย่างที่เกี่ยวกับองค์รัชทายาทหลี่เซ่อเจิ้งเต๋อฮงเองจะดีกว่าเป็นพิเศษเพราะหนึ่งว่าหลี่เซ่อสำคัญกว่าอะไรทั้งสิ้น

นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ลู่อู่ฮงเฮาถึงมาโดยตลอดและไม่สามารถทำใจกว้างยอมรับหลี่เซ่อได้

การมีอยู่ของหลี่เซ่อเหมือนการเตือนสตินางตลอดเวลาว่าแม้นางจะเป็นบุตรสาวคนโตแห่งจวนลู่กั๋วก่ง แต่ในสายตาของเจิ้งเต๋อฮงเอง นางจะไม่มีวันเทียบได้กับหยวนฮงเฮา แม้แต่ลูกที่นางให้กำเนิดก็ไม่สามารถเทียบกับลูกที่เกิดจากหยวนฮงเฮาได้

การสมรสของหลี่เซ่อ เขาต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง นี่ไม่ใช่ความลับอะไร เรื่ององค์รัชทายาทไม่เพียงแต่เป็นเรื่องส่วนตัวของราชวงศ์ แต่ยังเกี่ยวข้องกับบ้านเมืองอีกด้วย ทางราชสำนักได้ปรึกษาหารือกันหลายครั้ง แต่ทุกครั้งที่ถูกระงับโดยเจิ้งเต๋อฮ่องเต้ที่อ้างถึงความปรารถนาสุดท้ายของหยวนฮองเฮา

เดิมทีทุกคนคิดว่าเรื่องนี้จะจบเช่นเดิม แต่หลังจากที่ลู่อองเฮากล่าวออกมาเป็นนัยว่าคำสัญญาของเจิ้งเต๋อฮ่องเต้จะนำมาซึ่งอันตรายต่อแคว้นแคว้น และตอนนี้ควรต้องตัดสินใจเรื่อง การสมรสให้กับหลี่เซ่อเสีย ภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกก็บังเกิดขึ้น

ลู่อองเฮามองอย่างใจเย็น ในใจนางรู้ว่าสำหรับเจิ้งเต๋อฮ่องเต้แล้ว นางและนางสนมทั้งดงามเหล่านี้รวมกันก็ยังไม่อาจเทียบได้แม้กระทั่งเส้นผมของหยวนฮองเฮา

ดังนั้นนางจึงใช้งานเลี้ยงวันเกิดของตนสร้างประเด็นเรื่อง การสมรสขึ้นมา

เมื่อนึกถึงสิ่งนี้ ลู่อองเฮาก็อดเหลือบมองฉินวานไม่ได้

เจิ้งเต๋อฮ่องเต้ที่นั่งบนที่นั่งสูงอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคาย-
ไม่ออก ทุกคนกำลังกลั้นหายใจ รอกการตัดสินใจของเขา ในฐานะ
ของฮ่องเต้ของแวนแคว้น คำพูดที่กล่าวต่อหน้าสาธารณะห้าม
กลับคำเป็นอันขาด

ด้านหนึ่งคือให้ห้องคัรัชทายาทสมรอย่างกระทันหัน อีก
ด้านหนึ่งก็เป็นคำสัญญาที่ให้ไว้กับหยวนฮองเฮา เจิ้งเต๋อฮ่องเต้
ไม่ได้คิดนานนัก ในที่สุดก็หัวเราะกล่าว “ฮองเฮาเตือนเราได้
ถูกต้องยิ่ง เราเกือบลืมเรื่องนี้ไปเลย คำสัญญากับหยวนฮองเฮา
ควรสิ้นสุดลงเสียที เอาเช่นนี้ก็แล้วกัน วันนี้ห้องคัรัชทายาท
เลือกหญิงสาวในที่นี้ หากนางตกลงปลงใจกับเจ้า เราจะจัด
งานอภิเษกให้เจ้าทันที!”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลี่เซ่อก็กำลังจะปฏิเสธ แต่
เจิ้งเต๋อฮ่องเต้พูดอย่างเย็นชาเสียก่อน “นี่คือพระบรมราช-
โองการ!”

คำว่าพระบรมราชโองการทำให้หลี่เซ่อพูดอะไรไม่ได้
ส่วนหลี่ฮั่นที่กำลังนั่งไม่ติดที่ อยากเอ่ยปากพูดก็ต้องเก็บคำ
กลับไปเช่นเดียวกัน

ทุกคนมองหลี่เซ่อ บางคนที่เคยได้ยืมข้าวลือมาแล้วก็
มองกลับไปมาระหว่างหลี่เซ่อกับจินวาน

จินวานลดสายตาต่ำลง แต่แท้จริงในใจกำลังหงุดหงิด
หลี่เซ่อผู้นี้บุกเข้าไปในห้องนอนของนางกลางดึก สัญญากับนาง
ว่าจะมอบตำแหน่งพระชายาให้นาง เขามีใจให้นางแท้ๆ เห็นได้
ชัดว่าต้องการจะแต่งงานกับนาง แต่ก็ยังเล่นละครทำราวกับถูกบีบ
บังคับ ทำท่าทางน่าสงสาร

หิ ผู้ชายหน้าซื่อใจคด!

หลี่เซ่อกวาดสายตา คล้ายจะมองผ่านจินวานไป จากนั้น
ก็ค่อยๆ มองไปที่หญิงสาวที่ละคน ราวกับเขากำลังเลือกจริงๆ
อย่างไรอย่างนั้น

เขารูปร่างมากอยู่แล้ว แม้จะดูที่มื้อมือ แต่ด้วยสถานะของ
เขาและเรือนหลังที่ไม่มีใครสักคน ใครจะไม่อยากแต่งงานกับเขากัน
เล่า

ดังนั้นเมื่อสายตาของเขามองผ่านไปที่ยิ่งสาวนางใด
เหล่าหญิงสาวก็พากันเขินอายไปตามๆ กัน

หลี่ฮั่นไม่สนใจว่าหลี่เซ่อกำลังมองใคร สายตาของเขา
จ้องอยู่ที่จินวาน พี่ชายที่ดูเหมือนใจดีของเขากำลังเล่นละคร
อีกฝ่ายทำเพื่อผู้ใด เขารู้ดีกว่าใคร

เขาไม่กังวลเรื่องการพระราชทานงานสมรส トラบไคที่
จินวานไม่เต็มใจ เขามีวิธีที่จะทำให้งานสมรสครั้งนี้กลายเป็น
เรื่องตลก สิ่งเดียวที่เขากังวลคือจินวานจะพ่ายแพ้

เขาไม่แน่ใจว่าจินวานรู้สึกอย่างไร ตามหลักเขาเข้ากับ
นางไต้ดี และทุกสิ่งที่เขาทำเพื่อนางก็เพียงพอที่จะทำให้
หญิงสาวธรรมดาๆ รู้สึกอ่อนไหวได้

แม้เขาจะมั่นใจในตัวเอง แต่ก็ยังคงรู้สึกว่ามีบางอย่าง
คั่นกลางระหว่างเขากับจินวานอยู่เสมอ

เขายากี่รู้ว่าจินวานคิดอย่างไรกับเขา อยากรู้คำตอบที่
จะทำให้เขาพอใจได้จากสายตาของนาง แต่ยามนี้จินวานเอาแต่
ก้มหน้าก้มตา ทำให้เขามองไม่เห็นสีหน้าของนาง

หลี่ฮั่นมองลู่เสวี่ซึ่งนั่งอยู่ด้านข้าง ส่งสัญญาณให้นาง
สะกิดจินวานเสียหน่อย

ทว่าลู่เสวียไม่ได้ทำตามที่เขาบอก นางยืนขึ้นคารวะ
เจิ้งเต๋อฮ่งง่เต้ ก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ทูลฝ่าบาท วันนี้เป็น
งานเลี้ยงวันพระราชสมภพของฮ่องเฮา หม่อมฉันได้ฝึกฝนมา
เป็นเวลานานเพื่อทำบะหมี่อายุยืนถวาย เหตุใดพระองค์ถึงไม่
ทรงลองเสวยบะหมี่ที่หม่อมฉันทำก่อน ให้องค์รัชทายาทได้ใช้
เวลาตรงนี้ในการตัดสินพระทัยหน่อยดีหรือไม่เพคะ”

ลู่ฮองเฮาริบยืมและพูดว่า “เสวียเอ๋อร์พูดถูก ฝ่าบาททรง
วางเรื่องการสมรสขององค์รัชทายาทมานานแล้ว ตอนนี้จะ
บังคับให้องค์รัชทายาทตัดสินใจอย่างกะทันหันจะเป็นการกดดัน
เขาเสียเปล่าๆ หม่อมฉันทุกขใจแทนเขา เช่นนั้นฝ่าบาทลอง
เสวยบะหมี่อายุยืนก่อนดีหรือไม่เพคะ ให้เวลาองค์รัชทายาทได้
คิดสักนิด”

เจิ้งเต๋อฮ่งง่เต้เหลือบมองหลี่เซ่อ “เจ้าตัดสินใจได้แล้ว
หรือยัง”

สีหน้าของหลี่เซ่อเผยให้เห็นว่ากดดันและทำอะไรไม่ถูก
“เสด็จพ่อเสวยบะหมี่ก่อนเถอะพะยะค่ะ นี่เป็นความตั้งใจของ
น้องลู่”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ เฉิงเต๋อฮ้องเต็กโกโบกแขนเสื้อขึ้นแล้วพูดด้วยความรำคาญ “น่าบะหมี่มาให้เรา เรื่องของเจ้า เราไม่อยากยุ่งแล้ว แต่วันนี้เราได้กล่าววาทะออกไปแล้ว เจ้าต้องจัดการให้ได้ หากเจ้ามีหลานชายให้เรา เราจะสละราชบัลลังก์ทันที!”

ทันใดทุกคนก็ตกใจ

แม้แต่จินวานก็ยังแปลกใจเล็กน้อย เหยยหน้ามองไปยังที่นั่งด้านบนทันที

ในเมื่อเฉิงเต๋อฮ้องเต้สามารถให้กำเนิดลูกชายอย่างเหลือเชื่อและเหลือชั้นได้ เขาย่อมมีรูปลักษณะไม่แย่ ดูเหมือนคุณลุงที่ยังดูดี แต่น่าเสียดายที่อ้วนไปหน่อย และใต้ดวงตาก็คล้ำเล็กน้อย มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าดื่มสุรามากเกินไป

จินวานไม่กล้ามองมากไปกว่านี้ แค่วาบเดียวก็ก้มหน้าลง นางรู้สึกขบขันเล็กน้อย ไม่ว่าจะยุคสมัยไหน พ่อแม่ทุกคนย่อมให้ความสำคัญกับเรื่องการแต่งงานของลูกจนแทบบ้า ฮ้องเต็กโกไม่แตกต่างกัน

เมื่อลู่อองเฮาได้อิน โปหน้าก็ซิดขาวลงทันที นางผินใจ
ยืมออกมา กล่าวกับเจิงเต่อฮ่องเต๋ว่า “ฝ่าบาทตรัสอะไรเช่นนั้น
สละราชบัลลังก์อะไรกันเพคะ”

เจิงเต่อฮ่องเต๋มีท่าทีไม่แยแส “เราวางใจในความสามารถ
ขององค์รัชทายาท ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะงานราชการ
เล็กใหญ่ องค์รัชทายาทก็เป็นคนจัดการ ไม่ว่าเราจะสละ
ราชบัลลังก์หรือไม่ก็ไม่ต่างกันนัก ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะอยู่ตรง
นี้ไปทำไม คงดีกว่าหากเราจะเป็นไท่ซางหวง อยู่กับนางสนม
อย่างสบายใจ ดีกว่าต้องเหน็ดเหนื่อย ตั้งแต่เช้าเพื่อไปประชุม
เช้าทุกวัน เราเหนื่อยมามากแล้ว”

เจิงเต่อฮ่องเต๋ไม่ได้ไปประชุมทุกวัน ทุกเดือนมีเพียง
สิบห้าวันแรกเท่านั้นที่ต้องไป ยังจะเหนื่อยอะไรได้อีกเล่า

เป็นถึงฮ่องเต้แห่งแคว้นแคว้น กลับบอกว่าเหนื่อยกับการ
ประชุมเช้า เอ่อ...

บรรยากาศกลายเป็นอึดอัดในชั่วพริบตา มีเพียงหลี่เซ่อที่
ดูสงบ เขาไม่เพียงแต่ไม่สะทกสะท้าน ยังพยักหน้าอย่างจริงจัง
“หากเป็นฮ่องเต้แล้วเบื่อกคงจะดีกว่าที่จะสละบัลลังก์ให้ไว”

ทุกคนตกตะลึง

พ่อลูกคู่นี้พูดเรื่องการสละบัลลังก์เหมือนเป็นเรื่องเล่นๆ
พวกเขา กำลังทดสอบความอดทนของคนทั้งหลายอยู่หรือไม่

ตอบยาก

บทที่ 115 หิงอะไรมา

องค์รัชทายาท ท่านเป็นองค์รัชทายาทนะ มิใช่ว่าพอฝ่าบาท
บอกว่าจะสละบัลลังก์ ท่านก็พยักหน้ากล่าวว่าดี แบบนี้มันใช้ได้
ที่ไหนกัน

แต่ไหนแต่ไรมา ฮองเต้และบุตรหลายคู่ต้องกลายเป็น
ศัตรูกัน ฮองเต้หลายคนกลัวว่าองค์รัชทายาทจะก่อกบฏจึง
ลดทอนอำนาจขององค์รัชทายาทลงเรื่อย ๆ และก็
มีองค์รัชทายาทหลายคนที่รอนานเกินไปจนต้องก่อกบฏ

ระหว่างองค์รัชทายาทกับฝ่าบาทมิใช่แค่พ่อกับลูกเท่านั้น
แต่ยังเป็นกษัตริย์และข้าราชการ การกล่าววาจาเช่นนี้จะทำ
ให้มีผลลัพธ์ใดตามมา ทั้งสองท่านไม่คิดกันเลยหรือไม่!

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่า หลีเซ่อไม่คิด

หลังจากเขาพูดจบก็มองไปที่เจิ้งเต๋อฮองเต้ ก่อนกล่าวว่า
ด้วยสีหน้าจริงจัง “เช่นนั้นพรุ่งนี้ท่านพอให้ไพร่หลวงหาวันมงคล
ไว้ได้เลยพะย่ะค่ะ”

“บังอาจ!”

เสียงตะโกนดังลั่นของเจิงเต๋อฮ่งเต้ทำให้ทุกคนตกใจ

ดูสิ นี่สิถึงจะเป็นฮ่งเต้ที่แท้จริง ควรจะเป็นการตอบสนองที่ฮ่งเต้ควรมี

แคว้นทั้งแคว้นไม่ใช่ทรัพย์สินของตระกูลใดตระกูลหนึ่ง จะมีพ่อและลูกชายที่ไหนที่จะบอกให้ถอยก็ถอย บอกให้เปลี่ยนก็เปลี่ยน

ทุกคนกลั่นหายใจ รอดูชะตากรรมขององค์รัชทายาท

เจิงเต๋อฮ่งเต้มองหลี่เซ่ออย่างโกรธเคือง “เจ้ารอไม่ได้เลยหรือไร!”

ทุกคนมองหลี่เซ่อ ลอบพยักหน้าในใจ ใช่ แท้จริงนี่มิใช่ความผิดของท่าน การทนรอไม่ได้ไม่ใช่ความผิด หากจะผิดก็ผิดที่พูดออกมาอย่างโจ่งแจ้งต่างหาก!

“หากเจ้ารอไม่ไหวจริงๆ ก็รีบมีหลานชายให้เราเร็วๆ ! ถ้าเจ้ามีหลานชายคนโตให้เราในวันนี้ได้ พรุ่งนี้เราจะยกบัลลังก์ให้เลย!”

ทุกคน “...”

ไม่ว่าอารมณ์ของทุกคนจะขึ้นๆ ลงๆ มากแค่ไหน หลี่เซ่อ ก็สงบตั้งแต่ต้นจนจบ หลังจากไต้ยีนคำพูดของเจิงเต๋อฮ้องเต้ เขาก็ตอบเบาๆ ว่า “โอ้ เสด็จพ่อ พรุ่งนี้เป็นวันที่หนึ่ง พระองค์ ต้องเสด็จไปประชุมราชสำนักนะพะย่ะค่ะ”

เจิงเต๋อฮ้องเต้ “...”

พรุ่งนี้ตื่นเดือนแล้วรี เร็วมาก

ลู่อองเฮามองสีหน้าของเจิงเต๋อฮ้องเต้ด้วยแววตาเย็นชา แต่ก็รีบปกปิดมันไว้ทันที นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม “รีบเสวยบะหมี่ ก่อนเถอะเพคะ อย่าทำลายความตั้งใจของเสวี่ยเอ๋อร์เลยเพคะ”

เจิงเต๋อฮ้องเต้เลี้ยงหัวข้อการสนทนาเรื่องประชุมเช้า กล่าวว่า “ได้ ยกบะหมี่มา”

ลู่อองเฮายิ่งตั้งแต่เช้าเพื่อทำบะหมี่จำนวนมาก นอกจาก ลู่อองเฮาและเจิงเต๋อฮ้องเต้แล้ว ยังเหลือแบ่งให้กับหลายคนในงานเลี้ยง รวมไปถึงฉินวานด้วย

ฉินวานไม่ได้กินบะหมี่ แต่ให้จื่อเยียนยกไปให้อินเหล่าฮุยกิน นางพูดด้วยรอยยิ้ม “บะหมี่อายุยืนของสองเฮา ให้น่านย่ากินด้วยจะดีกว่า ท่านย่าจะได้รับความโชคดีไปด้วย”

เมื่อเห็นสิ่งนี้ ลู่เสวียที่อยู่ด้านข้างจึงพูดด้วยรอยยิ้ม “น้องวานเอ๋อร์ช่างใส่ใจนัก เป็นข้าที่คิดไม่รอบคอบเอง”

ฉินวานรีบพูด “พี่ลู่ทำได้ยอดเยี่ยมแล้ว ข้าแค่ยืมดอกไม้ถวายพระเท่านั้น”

ลู่เสวียยิ้ม กล่าวว่าแม้จะไม่มีบะหมี่ของนาง แต่ทุกคนที่นี่ก็ต้องได้รับบะหมี่อายุยืนที่ทำโดยพ่อครัวของวังหลวงอยู่ดี

“เจ้าสองคนเลิกชมกันไปมาเสียที” หลี่เหยาพูดติดตลกด้วยรอยยิ้ม “หากเจ้ายังชมอยู่ บะหมี่ของข้าคงเย็นหมดแล้วแน่ๆ”

ฉินวานและลู่เสวียเขินอายเล็กน้อย พวกนางมองหน้ากันยิ้มแล้วก้มศีรษะลงเพื่อกินอาหารตรงหน้า

หลี่เซ่อซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามมองรอยยิ้มของฉินวานตาไม่กะพริบ แววตาเยือกเย็นเล็กน้อย

จินวานไวต่อการจับจ้องของเขาเป็นพิเศษ นางไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แม่ไม่ต้องเงยหน้า นางก็รับรู้ถึงร่องรอยของความเยือกเย็นที่มาจากหมีเชอ

รอยยิ้มบนใบหน้าของนางเริ่มแข็งทื่อ รู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย นางไม่ได้ยิ้มให้หมีฮันเสียหน่อย แค่ยิ้มให้กับสุนัขเสวียเขาหิ่งอะไร

อีกอย่างหนึ่ง เมื่อก็เป็นโอกาสดี แต่เขาอวดดีไม่ยอมพูดออกมา ตอนนั้นแค่นางยิ้มให้คนอื่นก็ไม่ได้ ช่างทำตัวไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

หลังจากกินบะหมี่ เฉิงเต๋อฮ้องเต้และฮองเฮาก็กำลังจะจากไปด้วยรอยยิ้ม พอหมีเชอเห็นดังนั้นก็อยากออกไปด้วย แต่เขาถูกเฉิงเต๋อฮ้องเต้จ้องพรางบอกให้อยู่ที่นี้ “เจ้าอยู่ที่นี่ไปดี ๆ ปกติวัน ๆ อยู่แต่กับงานเอกสารราชการ เราสั่งให้เจ้าจัดการเอกสารราชการตั้งแต่เมื่อใดกัน เราต้องการหลานชาย!”

สิ่งทำให้ทุกคนเห็นว่าเฉิงเต๋อฮ้องเต้อดรนทนไม่ไหว อยากจะอุ้มหลานชายมากแล้ว

หลี่เซ่อขมวดคิ้ว กำลังจะเอ่ยปาก แต่เจิงเต๋อฮ้องเต้พูดขึ้นอีกครั้ง “งานเลี้ยงร้อยพฤกษาคั้งที่แล้ว เจ้าก็ไปไม่ใช่รี เราไต่ยินว่าเจ้ามอบกำไลหยกสีเลือดให้กับหญิงสาวนางหนึ่ง เห็นได้ว่าเรายังหวังกับเจ้าได้อยู่ วันนี้เจ้าต้องอยู่ที่นี้ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากเรา เจ้าก็ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น!”

เมื่อกล่าวถึงกำไลหยกสีเลือด ทุกคนก็มองไปที่จินวาน จินวานรีบซ่อนมือซ้ายไว้ในแขนเสื้อและก้มศีรษะลง แสร้งทำเป็นไม่ได้ยินไม่เห็น

หลี่เซ่อเหลือบมองจินวาน ก่อนจะคารวะเจิงเต๋อฮ้องเต้ “พะยะค่ะ”

เจิงเต๋อฮ้องเต้สุดหายใจ “เราได้ยินมาว่าเจ้าให้กำไลหยกเลือดกับหญิงสาวนางหนึ่งก็คิดว่าจะไต่ยินข่าวดีในอีกไม่ช้า แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็นเจ้าพูดอะไร ทำให้เราดีใจเก้อ หากเจ้าไม่คิดถึงตัวเองก็ต้องคิดถึงความรู้สึกของน้องรองน้องสามของเจ้าบ้าง ลู่เสวียโตขนาดนี้แล้ว เจ้าจะถ่วงเวลาพวกเขาไปถึงไหนกัน!”

“เป็นเช่นนั้น” หลีซิงยืมและพูดเสริม “พี่ใหญ่ ท่านคิดถึง
ถุงเงินของข้าด้วยสิ”

หลีเซ่อมองไปที่หลีซิงและลู่อูเสวีย จากนั้นก็คล้ายจะรู้ตัว
ในที่สุด เขากล่าวกับเจิงเต๋อฮ้องเต๋ว่า “ลูกเข้าใจแล้วพะย่ะค่ะ”

เจิงเต๋อฮ้องเต๋พอใจแล้ว ก่อนจากไป เขาเลือกนางสนม
ออกมาสองสามคนให้ประภษัชยขวาและเดินออกไป

หลังจากลู่อูฮองเฮาและเจิงเต๋อฮ้องเต๋จากไปแล้ว
พระสนมจิ้งก็ยิ้มและพูดกับทุกคนว่า “เช่นนั้นพวกเราก็กินกัน
กันเถอะ ยกสวนดอกไม้ให้เด็ก ๆ อยู่กันเองจะดีกว่า”

ลู่อูก๊วงพูดด้วยรอยยิ้ม “ใช่ ๆ พวกข้าอยู่ตรงนี้มีแต่จะ
เกะกะเสียเปล่า ๆ”

เมื่อมีลู่อูก๊วงและพระสนมจิ้งเป็นผู้นำ ทุกคนก็แยกย้าย
กันไปด้วยรอยยิ้ม ซิงอันโหวเหลือบมองฉินวานด้วยความ
เป็นห่วง อยากจะพูดกับนางสักรอสองสามคำ แต่ยามนี้ไม่มีพ่อคน
ไหนมาทำขัปลูกในเวลาแบบนี้ ดังนั้นเขาจึงต้องยอมแพ้และจาก
ไปพร้อมกับพระชายาหนึ่งองค์ที่เร่งเขาอยู่

พระชายาหนึ่งองค์ตั้งใจจะแก้ไขเรื่องผิดใจที่เกิดจาก
หल्लीชิน เพราะนางรู้แก่ใจว่ามีคนต้องตาฉินวานมากมาย อีกทั้ง
องค์รัชทายาทก็มองฉินวานไม่วางตา

ดูจากท่าทีของเจิ้งเต๋อฮ่งเต๋อในวันนี้ ขอเพียงองค์รัช-
ทายาทออกปาก ฉินวานจะต้องเป็นพระชายาขององค์รัชทายาท
อย่างแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นลู่ฮองเฮายังดูแลฉินวานดีเพียงนั้น
อย่างน้อยที่สุด ฉินวานก็อาจจะได้เป็นนางสนมขององค์ชายรอง

ในอนาคตไม่ว่าองค์รัชทายาทจะได้ครองบัลลังก์หรือไม่
อย่างไรเสียบัลลังก์ก็อยู่ระหว่างองค์รัชทายาทกับองค์ชายรอง
อยู่ดี ไม่ว่าใครจะประสบความสำเร็จ หากเป็นมิตรกับฉินวาน
เอาไว้ อย่างไม่ก็จะต้องดีอย่างแน่นอน

ดังนั้นนางจึงพาอินเหล่าฮูหยินเดินออกไปด้วยกัน ขณะ
เดินก็พูดด้วยรอยยิ้ม “โหวเหล่าฮูหยินสั่งสอนฉินวานเป็นอย่างดี
ไม่เหมือนข้า วันนี้มีโอกาสนักได้ยาก ข้าต้องขอคำแนะนำ
จากโหวเหล่าฮูหยินหน่อยเสียแล้ว”

อินเหล่าฮูหยินถูกนางจับตัวไว้ และได้ยินก็รีบพูดว่า
“พระชายาตรัสหนักไปแล้วเพคะ ทุกคนชื่นชมคุณหนูหल्लीชิน

ทั้งนั้น หากกล่าวถึงฉินวาน ควรเป็นหม่อมฉันเองมากกว่าที่
อยากจะขอคำแนะนำจากพระชายา”

พระชายาหนึ่งอึ้งละอายใจเล็กน้อย หากเป็นในอดีต
นางอาจรู้สึกว่าอินเหล่าฮูหยินพดถูก แต่วันนี้นางได้เห็นฉินวาน
และการกระทำของหลี่ซิน เมื่อนำทั้งสองมาเทียบก็ทำให้นาง
อับอายจนแทบจะเงยหน้าไม่ขึ้น

นางถอนหายใจและโบกมือช้าๆ “อินเหล่าฮูหยินอย่าได้
กล่าวเช่นนั้น ถ้าซินเออร์ได้สักครึ่งหนึ่งของฉินวาน วันนี้ข้าคงไม่
ต้องอับอายถึงเพียงนี้”

บทที่ 116 เจ้าช่างเง่เง่า

ครั้นพวกผู้ใหญ่ออกไป บรรยากาศก็เงียบลง เหลือเพียงหนุ่มสาวที่ยังอยู่เท่านั้น

ในพวกเขามีเพียงองค์หญิงใหญ่หลี่เหยาและจื่อวินไห่ที่แต่งงานกันแล้ว ส่วนใหญ่ที่เหลือเป็นชายหนุ่มและหญิงสาวที่ยังไม่ได้มีการหมั้นหมายหรือแต่งงาน

ชายหนุ่มและหญิงสาวมองหน้ากัน แม้ทุกคนจะเคยเห็นหน้าค่าตากันอยู่แล้ว แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นพูดคุยอย่างไร

ตามหลักหลี่เซ่อผู้เป็นองค์รัชทายาทจะต้องรับช่วงต่อ แม้ว่าเขาขึ้นชื่อเรื่องนิสัยดี แต่ขณะเดียวกันก็เป็นคนที่มึนที่ยามนี้เขานั่งดื่มชาอยู่ที่เดิมโดยไม่พูดไม่จา

หลี่เหยา มองสถานการณ์ตรงหน้า กล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “นั่งอยู่เฉยๆ ไม่น่าเบื่อหรือไร พวกเรามาต่อโต๊ะเข้าด้วยกัน เล่นตีกลองส่งดอกไม้ดีหรือไม่”

หลี่เซ่อไต้ยีนก็เงยหน้าขึ้นและพูดเบา ๆ “ข้าจะดูอยู่
เจียบ ๆ”

ทันทีที่เขาพูดแบบนี้ หญิงสาวหลายคนที่สนใจเขาและ
ต้องการหาโอกาสใกล้ชิดอย่างลับ ๆ ก็เริ่มกังวล

หลี่เหยารีบกล่าว “เสด็จพี่ ท่านลืมสิ่งที่ท่านพ่อตรัสไป
แล้วหรือ ถ้าท่านพี่ไม่ร่วมด้วย ข้าจะทูลฟ้องท่านพ่อ”

หลี่เซ่อขมวดคิ้ว ท่าทางร้อนรนขึ้นมา เขาพยักหน้าและ
กล่าวว่า “ช่างเถอะ แล้วแต่เจ้าแล้วกัน”

เมื่อเห็นว่าเขาเห็นด้วย หลี่เหยาก็กส่งให้ข้ารับใช้นำขนม
และชาที่วางบนโต๊ะไม้ออกไป จากนั้นก็นำเก้าอี้ไม้มาต่อเป็น
วงกลม ให้นางกำนันนำช่อดอกไม้และกลองสำหรับเล่นตีกลอง
ส่งดอกไม้มา นางให้นางกำนันปิดตา ถือไม้กลองในมือเพื่อเริ่ม
เล่น

ชายหนุ่มและหญิงสาวนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ หลี่เหยาถือช่อดอกไม้
กล่าวว่า “การละเล่นนี้เพื่อความสนุกสนาน ค็นนี้ยังมี
งานเลี้ยง หากจะดื่มสุราตอนนี้เกรงว่าจะไม่เหมาะสม พอส่งถึง

ใครก็ให้ตอบคำถามหรือไม่ก็แสดงความสามารถเถิด ไม่ว่าจะ
เป็นการร้องรำหรือแสดงศิลปะต่างๆ พวกเจ้าทุกคนว่าอย่างไร”

เมื่อจินวานได้ยินก็คิดในใจ โอ้ นี่คือเกมจริงหรือกล้ำ
แบบยุคโบราณหรือนี่

น่าเสียดายที่มันไม่น่าตื่นเต้นพอ มีแค่เรื่องพูดความจริง
หรือแสดงความสามารถเท่านั้น หากเพิ่มเกมที่ทำทลายความกล้า
เข้าไปคงน่าตื่นเต้นกว่านี้

ชายหญิงหลายสิบคนพยักหน้าเห็นด้วย หลีเหยาเหลือบ
มองหลีเซ่อ เมื่อเห็นว่าเขาพยักหน้าอย่างสบายๆ ก็คลี่ยิ้มและ
กล่าวกับนางกำนัลที่ถือไม้กลอง “เริ่มได้”

ทันทีที่มีเสียงกลอง หลีเหยาก็เร่งส่งต่อช่อดอกไม้ ในวัง
มักมีการละเล่นประเภทนี้ นางกำนัลที่ตีกลองมีประสบการณ์
มาก หลังจากตีกลองเพียงสองครั้งก็หยุดลงโดยไม่ให้ทุกคน
ตั้งตัว

บังเอิญมากที่ช่อดอกไม้นี้ตกอยู่ในมือของจินวาน

ฉินวานสับสนยิ่ง นางกำนัลคนนี้ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย เล่นตีกลองส่งดอกไม้ก็ควรจะให้นานกว่านี้สิ ทำไมหยุดเร็วขนาดนี้เล่า

กลองนี้ตีแค่สองครั้ง ผ่านแค่ลู่เสวียคนเดียวก็หยุดแล้ว หรือ

เมื่อมองไปที่ท่าทางสับสนของฉินวาน หลี่เหยา ก็ยิ้มทันที “วานเออร์แปลกใจมากเลยหรือ นางกำนัลผู้นี้เป็นคนของข้าเอง นางตีกลองให้ข้าในการเล่นตีกลองส่งดอกไม้เช่นนี้หลายครั้งแล้ว ทำแบบนี้มานานแล้ว”

เอาเถิด ในเมื่อเป็นเกมที่คนในวังเล่นกัน ฉินวานก็ควร จะตามนำไป

หลี่เหยา ยิ้ม “น้องวานเออร์ จำต้องการตอบคำถามหรือ ต้องการแสดงความสามารถ”

ฉินวานคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนถามว่า “คำถามคืออะไร”

หลี่เหยาตอบด้วยรอยยิ้ม “การผู้ใหญ่ทั้งหลายทั้งพวกเรา ไว้ที่นี้หมายความว่าอย่างไร ทุกคนในที่นี้คงเข้าใจดี ดังนั้นหาก

เจ้าเลือกจะตอบคำถาม พวกข้าจะหมุนกาสุรา หากปลายพวย
กาชี้ไปที่ชายใดก็จะให้คนผู้นั้นถามเจ้า”

ฉินวานรู้สึกว่าการตอบคำถามแม้ดูเหมือนง่ายตาย แต่
แท้จริงอันตรายมาก ถ้าคนผู้นั้นถามว่านางชอบใคร แบบนั้นก็
คือการฆ่ากันชัดๆ

ดังนั้นนางจึงพูดอย่างไม่ลังเล “วานเออร์ไร้ความสามารถ
ขอรำดาบให้พวกท่านดูจะดีกว่า”

ที่หิลีเชื่อเคยพูดว่า ถ้านางเตือนต่อหน้าคนอื่น เขาจะพัน
นาง ฉินวานไม่เคยลืม

แต่นางครุ่นคิดอย่างรอบคอบแล้ว ถ้านางเตือนรำคนละ
แบบกับที่เคยเตือนต่อหน้าเขาก็คงไม่เป็นอะไร

แต่นางจะเก่งด้านการระบำนแบบโบราณ แต่การรำดาบ
หรืออย่างอื่นก็เชื่อว่าไม่เคยเรียน อีกอย่างหนึ่ง เขาบอกแล้วว่า
เขาจะขอนางเป็นพระชายา นางก็ไม่ว่าจะทำตัวซื่อป้อโง่งงทำ
อะไรไม่เป็นสักอย่าง

ในใจของทุกคน หล่เชื่อที่มที่อเกินพอแล้ว ถ้าเพิ่มนาง
เข้ามาอีก ผู้อื่นจะต้องกังวลเกี่ยวกับอนาคตของตัวอัน้อย่าง
แน่นอน

เมื่อได้ยินฉินวานบอกว่าต้องการำดาบ ทุกคนก็มอง
นางด้วยความประหลาดใจ

หล่ฮั่นแปลกใจยิ่งกว่า “วานวานเรียนรู้การำดาบมา
ตั้งแต่เมื่อใดกันรี ทำไมข้าถึงไม่รู้”

คำพูดที่สนิทสนมทำให้สายตาของฉายแววประหลาดใจ
ขึ้นมาทันที

ทันทีที่ฉินวานได้ยินเขาเรียกนางว่าวานวานก็ตกใจ
เพราะสิ่งนี้ไม่เพียงแต่สื่อว่าเขามีความรู้ลึกต่อนาง แต่ยัง
หมายความว่า นางต้องเรียกเขาว่าอวีจื่อด้วย

หากเป็นในที่ส่วนตัวก็ช่างเถิด จะตะโกนก็คงไม่เป็นไร
แต่วันนี้คนมากมาย ทั้งยังมีคนเพ่งเล็งมาที่นางไม่น้อย
คำว่าอวีจื่อสองคำนี้นางพูดออกมาไม่ได้จริง ๆ

และนางมันใจว่า ถ้านางเรียกหลี่ฮั่นว่าอวีจื่อ ใครบางคนคงไม่ปล่อยนางไว้อย่างนี้ เขาต้องให้นางเรียกเขาว่าท่านพี่เชื่อแน่อน

ท่านพี่เชื่อ “...”

จินวานชนลกเมื่อคิดถึงเรื่องนี้

ภายใต้การจ้องมองอย่างอ่อนโยนของหลี่ฮั่น จินวานตอบกลับอย่างลำบากใจว่า “ทูลองค์ชายรอง หม่อมฉันศึกษาการต่อสู้กับท่านพ่อตอนยังเป็นผู้เยาว์ ต่อมาเนื่องจากหม่อมฉันไร้ความสามารถ ไม่อาจเรียนรู้ได้ดี ท่านย่าจึงแอบเปลี่ยนการฝึกดาบเป็นการรำดาบแทนเพื่อปกป้องหม่อมฉัน หม่อมฉันยังเล็กจึงถูกหลอกให้เรียนรู้มาเป็นเวลานานอย่างโง่เขลาเพคะ”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ทุกคนก็หัวเราะทันที

หลี่ซินหัวเราะ กล่าวออกมาอย่างรวดเร็ว “เจ้าโง่หรือเปล่า รำดาบกับฟันดาบ เจ้าแยกไม่ออกสิ”

ทุกคนเหลือบมองไปที่หลี่ซิน แม้สีหน้าจะยิ้มแย้ม แต่ในใจไม่พอใจเล็กน้อย

ตอนยังเด็ก จะมีใครบ้างที่ไม่เคยถูกผู้ใหญ่หลอก

หลี่เหยาเหลือบมองหลี่ชินด้วยความไม่พอใจ แล้วหันมาพูดกับจินวานด้วยรอยยิ้ม “โหวเหล่าฮูหยินฉลาดจริง ๆ การทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มความมั่นใจให้เจ้า มิหนำซ้ำยังช่วยให้เจ้ามีความสามารถอีกด้วย”

จินวานพยักหน้า “ท่านย่าสายตาเฉียบแหลม พูดไปหม่อมฉันก็อับอายนัก ตอนยังเยาว์ หม่อมฉันเรียนรำดาบไป แล้วก็คิดตัวเองเป็นนักดาบที่ยอดเยี่ยมแล้วชอบไปบังคับให้พี่ใหญ่แข่งฟันดาบกับหม่อมฉัน ผลลัพธ์เป็นอย่างไร พวกท่านน่าจะทราบดีนะเพคะ”

ทุกคนหัวเราะเสียงดังอีกครั้ง

กระทั่งหลี่ฮั่นก็ไม่คิดจะหาเรื่องให้จินวานอีกต่อไป เพียงยิ้มและพูดว่า “ลำบากวานวานเสียแล้ว”

จินวานการวะเขาและคำนับทุกคน “สิ่งนี้ข้าเรียนรู้เมื่อยังเล็กและไม่ได้ฝึกฝนมานานมากแล้ว อาจผิดพลาดไปบ้าง ขอให้ทุกท่านชมเพื่อความบันเทิงเท่านั้น อย่างเอาจริงเอาจังกับข้าแน่เลย”

เมื่อทุกคนได้ยินก็คลี่ยิ้มแล้วบอกว่าไม่เป็นเช่นนั้น
หมีเหยา กำลังจะสั่งให้ใครสักคนเอาดาบมาให้ แต่หมีเชอ นำดาบ
จากเอวขององครักษ์ที่อยู่ด้านหลังออกมาแล้วโยนให้ฉินวาน
“ใช้ดาบเล่มนี้สิ”

ดาบขององครักษ์ย่อมเป็นดาบจริงที่ลับให้คมแล้ว ไม่ใช่
ดาบที่ใช้รำดาบโดยเฉพาะ

ดาบลอยคว้างไปในอากาศ หญิงสาวซีตกใจบางคน
อุทานออกมาด้วยความตกใจ หลายคนก็หลับตาด้วยความกลัว

ผู้ที่ฝึกการรำดาบย่อมคุ้นเคยกับดาบ หมีเชอโยนไป
อย่างแม่นยำ ฉินวานก็รับได้อย่างพอดีพอดี ฉินวานจับด้าม
ดาบแน่นและคารวะหมีเชอ “ขอบพระทัยที่ฝ่าบาทประทานดาบ
ให้เพคะ”

บทที่ 117 สายตาที่ภาคภูมิใจ

หลี่เช่อพยักหน้าอย่างสง่างาม ฉินวานเดินมาอยู่ที่โล่งพร้อมดาบในมือ นางประสานมือทำความเคารพทุกคน จากนั้นก็เริ่มเต้นระบำ

นางไม้ได้โกหก เจ้าของร่างเดิมเคยเรียนการรำดาบเมื่อตอนเด็กจริงๆ อินเหล่าฮูหยินเห็นว่าทักษะการใช้ดาบของนางไม้คืบหน้าและทำให้นางไม่มีความสุข อินเหล่าฮูหยินจึงหลอกว่าวิชาดาบนี้เป็นวิชาที่จวนโหวถ่ายทอดให้แต่ผู้หญิง ไม่ถ่ายทอดให้ผู้ชาย

ต่อจากนั้นเจ้าของร่างเดิมสับสนแพ้นินหยางอย่างหมดสภาพ นางจึงโกรธมากและไม่เคยฝึกฝนอีกเลย แต่แม้ว่าจะไม่ได้ฝึกฝน ทว่าความทรงจำได้ฝังลึกลงไปแล้ว ทำให้ตอนนี้ฉินวานก็ยังจำได้ว่าการรำดาบเบื้องต้นเป็นอย่างไร

การรำดาบที่สอนโดยอินเหล่าฮูหยินเป็นระบำที่มีระดับสูงเกินกว่าฉินวานจะเข้าใจ

ดังนั้นนางจึงผสมผสานการระบำดาบที่นางเรียนรู้ในโลก
ก่อนหน้านี้เข้ากับการระบำดาบที่อินเหล่าฮูหยินสอน

การรำดาบของฉินวานมีไว้เพื่อการรับชมเท่านั้น คุณพ่อ
คลายและสง่างาม เมื่อประกอบกับรูปร่างปราดเปรียวของนางก็
ทำให้ทุกคนรู้สึกถึงการรำรำที่ไม่มีที่สิ้นสุด แม้จะมีดาบแกว่ง
ไกว แต่ภาพฉากกลับเปรียบเสมือนคนงามที่ दौरानกำลังถือดาบ
ที่ไม่มีความน่ากลัวใดๆ กำลังหยอกล้อเล่นกับมัน

เอวบางอ่อนช้อยกำลังเชื้อเชิญ...

ชายหนุ่มหลายคนใบหน้าแดงเรื่อ บางคนมองอย่าง
ไม่ละสายตา แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าหากยังมองต่อไปอาจจะทำให้ทั้ง
องค์รัชทายาทและองค์ชายรองขุ่นเคือง

แต่พวกเขาไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เลย ในใจคิดอยู่
อย่างเดียวว่าอย่างไรเสียก็ไม่ได้มีข้าเพียงคนเดียวที่มอง เรื่องนี้
ไม่ผิดกฎหมายเสียหน่อย แม้องค์รัชทายาทและองค์ชายรองจะ
ไม่มีพอใจก็ลงโทษทุกคนตามอำเภอใจไม่ได้

อีกอย่างหนึ่ง ดูก็ดูไปแล้ว หากจะเสแสร้งว่าไม่ได้ดูเอา
ตอนนี้ก็คงจะจอมปลอมเกินไป

อืม พวกเขาต้องซื้อสัตย์ถึงจะถูก

ไม่เพียงแต่เหล่าชายหนุ่ม กระทั่งหญิงสาวหลายคนก็
จ้องมองอย่างไม่ละสายตาเช่นกัน

การรำดาบทำแบบนี้ได้ด้วยหรือ

แน่นอนว่ามีคนที่มองจนหน้าแดงหูแดง แต่ในเวลา
เดียวกันก็ถูกใจเล็กน้อย รำดาบรี นี่เป็นเพียงการยืมชื่อการ
รำดาบมาเท่านั้น น่ารังเกียจ!

ทันทีที่ความคิดนี้แวบเข้ามาในหัว เสียง ชิ่ง ก็ดังขึ้น
ท่าทางการเต้นรำที่นุ่มนวลผ่อนคลายกลายเป็นรุนแรงและ
เร้าร้อน สีหน้าของฉินวานเปลี่ยนไปสู่ความเด็ดเดี่ยว

เมื่อเริ่มออกกระบวนท่าก็อบอวลไปด้วยกลิ่นอายสังหาร

แม้ไม่มีเพลงประกอบ แต่ทุกคนราวกับได้ยินเสียง
เกือกม้ากระทบพื้น

กระโปรงสีชมพูอ่อนบานเป็นชั้นๆ ข้อมือขาวราวกับ
น้ำค้างแข็งและหิมะติดกับกำไลหยกสีแดงสดดูจลือตาบจนข้อมือ
ของนาง

ไหล่และหลังของนางตั้งตรง เห็นได้ชัดว่าเป็นหญิงสาวที่มีสรีระอ่อนช้อยงดงาม ทว่าจากการระบ่ำดาบนี้ทำให้ทุกคนเห็นว่ากระดูกของนางแข็งแรงเพียงใด

หยาดน้ำที่หยดลงมา หมอกและฝนของเจียงหนาน กีบเท้าเหล็กของม้า หมอกป่าจากฝั่งเหนือ ทั้งหมดทั้งมวลถูกฉินวานหลอมรวมเข้าด้วยกันโดยระบ่ำชุดนี้

หลังจากการเต้นระบ่ำจบ ฉินวานก็หอบเล็กน้อย นางยิ้มให้กับทุกคนพร้อมกล่าว “ขานหน้าทุกคนแล้ว”

ทุกคนยังคงตกตะลึง ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ

ฉินวานเดินมาที่ด้านข้างของโต๊ะไม้ นางมองไปยังหลี่เซ่อด้วยแววตาโอ้อวดและภาคภูมิใจเล็กน้อย จากนั้นก็กล่าวกับเขาว่า “ขอพระทัยองค์รัชทายาทที่ประทานดาบให้กับหม่อมฉัน หม่อมฉันนำกลับมาคืนให้แล้วพะยะ”

หลี่เซ่อมองสายตาที่ภาคภูมิใจของนาง มุมปากของเขายกขึ้นแบบแทบจะมองไม่เห็น เขาพยักหน้าเล็กน้อย “ไม่จำเป็นต้องขอบคุณ เจ้าเต้นได้ดีกว่านางรำในวังมากนัก”

ในสมัยโบราณ การถูกเปรียบเทียบกับนางรำในวัง นับเป็นการดูถูก แต่สำหรับฉินวานที่เป็นนักเต้นมืออาชีพ แทนที่นางจะรู้สึกท้อหรือเสียใจ กลับรู้สึกว่าเป็นคำชม จนทำให้นางแอบมีความสุขเล็กน้อย

อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องยากยิ่งที่จะได้ยินคำชมจากปากของหลี่เซ่อ

ฉินวานไม่ได้รู้สึกว่ามืออะไรผิดปกติ แต่คนอื่นๆ กลับรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

มีชื่อจื่อท่านหนึ่งอดไม่ได้ กล่าวขึ้นว่า “แม่นางฉินเป็นบุตรสาวของชิงอันโหว ซาติกำเนิดสูงส่ง เหตุใดถึงเปรียบเทียบกับนางกับนางรำในวังเช่นนั้น องค์รัชทายาทตรัสว่าจากดูหมิ่นแม่นางฉินเกินไปหรือไม่”

เมื่อมีชื่อจื่อท่านหาญกล่าวก่อนเช่นนี้ คนอื่นก็เอ่ยปากตาม “ข้าก็คิดว่าองค์รัชทายาทตรัสได้ไม่เหมาะสม การเต้นระบำของแม่นางฉินหาที่เปรียบมิได้ นางรำในวังที่เต้นเพื่อความบันเทิงมีอาจเทียบกับแม่นางฉินได้เลย”

“ถูกต้อง!”

“ถูกต้อง องค์กรรักษาพยาบาลได้รุนแรงเกินไปแล้ว
จนชิงอันโหวจรักภักดี หากชิงอันโหวอยู่ที่นี่และไต่ยืนจะต้อง
รู้สึกไม่ดีเป็นแน่”

“ใช่แล้ว วาจาขององค์กรรักษาพยาบาลไม่เหมาะสมนัก”

เหล่าชายหนุ่มในสวนดอกไม้เริ่มวิพากษ์วิจารณ์หลื่อเชอ

ฉินวานก้มหน้าเจี๋ยบๆ คนผู้นี้มีนิสัยเช่นไร นางรู้ดีที่สุด
ดูเส้นเอ็นสีเขียวที่กระตุกบนหน้าผากและริมฝีปากบางๆ ที่
สั่นไหวเล็กน้อยนั้นสิ นี่แสดงให้เห็นว่าเขารำคาญแล้ว

นางเชื่อว่า ตอนนี้เขาต้องกำลังพูดในใจว่า พวกเจ้าคง
เบื่อชีวิตกันแล้วกระมัง

ทว่าเพื่อรักษาภาพลักษณ์ หลื่อเชอไม่เพียงแต่ไม่โกรธ
เขายังอดทนและฟังอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน

เมื่อเห็นเขาดกที่นั่งลำบากก็ทำให้ฉินวานมีความสุข แต่
ก่อนมีแต่เขาที่ชอบแกล้งนาง ทว่าวันนี้ก็มีช่วงเวลาที่เขาทำให้
เขาดกที่นั่งลำบากได้ สวรรค์ช่างลงโทษได้ดี สวรรค์ไม่เคย
ปล่อยใครไปจริงๆ

สีหน้าของหลี่เซ่อคล้ายกำลังฟังคำตำหนิอย่างนอบน้อม แต่ดวงตาของเขาแหลมคมเป็นขามองไปทางจินวานซึ่งกำลังแอบยิ้ม พอเห็นนางหุบยิ้มและทำตาละห้อยก็ทำท่าทางอ่อนโยน และยิ้มรับอย่างถ่อมตน “สิ่งที่ทุกท่านกล่าวเป็นเรื่องจริง เป็นข้าเองที่พูดเกินไป”

ที่พวกเขากล่าวคำตำหนิเป็นเพราะความโกรธชั่วขณะ เมื่อเห็นว่าหลี่เซ่ออ่อนน้อมรับคำตำหนิก็นึกชื่นชม หากเป็นหลี่ฮั่น พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะอ้าปากด้วยซ้ำ ทำให้แค่บ่นในใจเท่านั้น

ในเมื่อหลี่เซ่อรู้ผิด พวกเขายอมไม่กล่าววิจารณ์ต่อ แต่รีบยกย่องหลี่เซ่ออย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้โดนทำโทษ

พวกเขาตอบกลับทีละคน “องค์รัชทายาททรงรับฟังคำของพวกกระหม่อม จะต้องเป็นฮ่องเต้ที่ดีในอนาคตได้อย่างแน่นอนพะย่ะค่ะ”

“องค์รัชทายาททรงรู้จักแยกแยะเช่นนี้ เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับข้ายังนึก”

“องค์รัชทายาท...”

คำชื่นชมดังอยู่พักหนึ่ง หลีเซ่อมยืม ท่าทางมีความสุข

หลีเหยายืมกล่าว “เออละ มาเล่นต่อกันเถอะ น้องวานเออร์เริ่มด้วยการรำดาบอันน่าทึ่ง ทำให้ข้ากดดันมากทีเดียว”

ฉินวานยื่นดาบให้ชิงอีที่อยู่ข้างหลัง บอกให้นำไปคืนให้ หลีเซ่อ จากนั้นก็นั่งลงและพูดอย่างสุภาพ “องค์หญิงตรัสชมเกินไปแล้วเพคะ มิใช่ว่าหม่อมฉันทำได้ดี แต่เป็นเพราะท่านยาสอนมาอย่างดีต่างหาก”

ลู่เสวียยืม “ไยน้องวานเออร์ถึงได้ถ่อมตนขนาดนี้ การรำดาบของเจ้าดึงดูดความสนใจของทุกคน แม้โหวเหล่าฮูหยินจะอบรมสั่งสอนได้ดี แต่น้องวานเออร์ย่อมต้องมีพรสวรรค์ด้วย”

หลีฮั่นซึ่งนั่งเฝ้าขานานกล่าวขึ้น “วานวานทำให้ข้าประทับใจอีกครั้งแล้ว การระบำของเจ้าในวันนี้ ข้าจะไม่ลืมไปชั่วชีวิต”

บทที่ 118 แม่ทัพโกรธาได้เพื่อสตรีแค่คนเดียว

คำพูดเหล่านี้แสดงออกว่าชื่นชอบอย่างชัดเจน

การเต้ระบุว่าที่ไม่วันลืมอะไรกัน ใครๆ ก็รู้ว่าที่เขาพูดถึง หมายถึงคนต่างหาก ทั้งยังใช้คำว่าจะไม่วันลืมไปตลอดชีวิตอีกด้วย

ทุกคนไม่เข้าใจ ลู่เสวียนั่งอยู่ที่นี้ทั้งคน ทว่าองค์ชายรอง กลับแสดงความรักต่อฉินวานอย่างโจ่งแจ้ง เขาเอากลูกแก้วไปวางไว้ที่ใด

ฉินวานก็อึ้งงันเช่นเดียวกัน

นางไม่คาดคิดมาก่อนว่าหลี่ฮั่นจะหน้าไม่อายขนาดนี้ เขาไม่ไว้หน้าลูกแก้วสักนิด พูดว่าจะไม่มีวันลืมนางไปตลอดชีวิต ต่อหน้าทุกคนได้อย่างไร

นางไม่รู้จะตอบอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นห่วงความรู้สึกของลู่เสวียน ลู่เสวียนดีกับนาง แต่ทำยที่สุดกลับต้องอยู่กับคนแบบหลี่ฮั่น

แม้การมีภรรยาหลายคนจะเป็นเรื่องธรรมดาในสมัยนี้
แต่ฉินวานยังคงมองหลี่ฮั่นเป็นผู้ชายเลวคนหนึ่งอยู่ดี

หลี่เหยาสีหน้าเย็นชา มองไปที่หลี่ฮั่นและกล่าวว่า
“พี่รอง! น้องเสวียเอ๋อร์อยู่ตรงนี้นะ!”

หลี่ฮั่นเพิกเฉย เอาแต่มองไปที่ฉินวาน เขาพูดด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยนว่า “วานวาน พวกเรாதกलगันแล้วใช่หรือไม่”

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา อากาศรอบกายก็เย็นลงทันที
ทุกคนตัวแข็งทื่อ มองไปที่หลี่เซ่อซึ่งกำลังแผ่รังสีความเย็นเยือก

ยามปกติเห็นเพียงองค์รัชทายาทจิตใจดีอ่อนโยน ทว่า
ยามนี้ไม่รู้ว่าเขาเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อใด ใบหน้าที่เดิมอ่อนโยน
ใจดีแปรเปลี่ยนเป็นหน้าเกรงขามภายในชั่วพริบตา ไม่เพียงเท่านั้น
สีหน้าของเขายังดุจดั่งนรกแล้ว ไม่เหมือนวันวานประหนึ่งมีสอง
บุคลิกอย่างไรอย่างนั้น

แม่ทัพโกธาเพื่อสตรีนางเดียวเป็นเช่นนี้เอง

ทุกคนเจียบกริบ แม้แต่หลี่เหยาที่อยากเข้ามาช่วย
ไกล่เกลี่ยสถานการณ์ก็โดนรังสีความโกรธของหลี่เซ่อทำให้พูด
อะไรไม่ออก

หัวของฉินวานแทบจะระเบิดออกมาอยู่แล้ว นางแค่
ต้องการถามหลี่ฮั่นว่า ใครคนไหนมันบอกว่าพวกเราตกลงกัน
แล้ววะ!

อย่าพูดมั่ว ๆ ได้หรือไม่ ไม่เห็นหรือไม่ว่าคนอยู่ตั้ง
มากมาย นี่จะทำให้ทุกคนโกรธกันหมดเลยรี

ฉินวานโกรธมากจึงจ้องไปที่หลี่ฮั่นด้วยความไม่พอใจ ข้า
ไปทำอะไรให้เจ้านักหนา เจ้าถึงได้ชอบแกล้งข้าแบบนี้!

ทว่าหลี่ฮั่นกลับมองว่าสายตาดุดันของฉินวานเป็นความ
เขินอายที่กลายเป็นความโกรธ เขาหัวเราะทันที “รู้แล้ว ๆ เป็น
ความผิดของข้าเอง ข้าไม่ควรพูดเรื่องนี้ต่อหน้าทุกคน วานวาน
อย่าได้โกรธไปเลย”

ฉินวานอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา

สวรรค์! พุดเรื่องนี้อันใดกัน นางไปมีเรื่องนี้เรื่องนั้นอะไร
กับเขาด้วยรี!

มีเรื่องใดก็พุดให้ชัดเจนสิ ทำแบบนี้ไม่ต่างอะไรจากขุด
หลุมฝังนางเลยสักนิด!

อีกด้านคือ แววดาของหลี่เซ่อเย็นซาจนไม่อาจเป็นซา
มากกว่านี้อีกแล้ว เห็นได้ชัดว่ากำลังโกรธ แต่ฉินวานกลับรับรู้
ได้ถึงความสูญเสียและความผิดหวังของเขา ชู่ๆ นางก็รู้สึกว่ตน
เป็นผู้หญิงที่ใช้ไม่ได้เอาเสียเลย

เอาความรักบริสุทธิ์ขององค์รัชทายาทมาล้อเล่น แถมยัง
หลอกลวงเขาอีก

อูย!

นางหลอกลวงงั้นรี!

นางทำอะไรผิดตรงไหนกันล่ะ!

ฉินวานรู้สึกว่ ตอนนี้อาจเป็นเวลาที่ต้องตัดสินใจเสียที

หากนางไม่พูดอะไรหรือทำอะไรสักอย่าง นางก็จะถูก
หลีฮั่นทำลายชื่อเสียงและศักดิ์ศรี คนทั้งหมดจะคิดว่านางรักเขา
ในที่สุดนางก็ต้องกลายเป็นจนนางสนมของเขา

จริง ๆ แล้วนางรักตัวกลัวตายเป็นที่สุด และกลัวหลีฮั่น
มาก

แต่ถ้าในเวลานี้นางยังไม่แสดงออกอย่างชัดเจน ต่อให้
หลีเซ่อจะไม่ได้รู้สึกอะไรกับนาง นางก็ต้องเอาทั้งชีวิตนี้
ยัดเยียดเข้าไปในชีวิตของเขา

หลีเซ่อกับหลีฮั่น ตำแหน่งพระชายาขององค์รัชทายาท
กับนางสนมขององค์ชายรอง คนหนึ่งชาวสะอาดบริสุทธิ์ ทั้งยัง
ยกครั้งแรกให้กับนางแล้วอีกด้วย ส่วนอีกคนผ่านอะไรมาเยอะ
ในจวนมีคนในเรือนหลังแล้วตั้งสี่คน

คนโง่ยังรู้ว่าจะต้องเลือกใคร

ฉินวานไม่ได้ฉลาดเหมือนนางเอกในละคร ไม่มี
ความสามารถในการวางแผนการชั่วร้ายลึกซึ้งไปเสียทุกเรื่อง
นางไม่รู้ว่าใครจะกลายเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในภายภาคหน้า ใครจะ

นั่งในตำแหน่งสูงส่ง นางรู้เพียงว่า นางจะทำตามสัญญาตัญญาณ
ของหัวใจ ถ้าไม่เต็มใจก็คือไม่เต็มใจ

ดังนั้นนางจึงเลือกทำตามหัวใจและกล่าวอย่างเย็นชา
“องค์ชายรองเพคะ เกรงว่าจะมี...”

“องค์ชายรองทรงทำเกินไปแล้วนะเพคะ”

ฉินวานเพิ่งเปิดปากก็ถูกขัดจังหวะโดยลู่เสวีย

ลู่เสวียมองหลี่ฮั่นและกล่าวว่า “การแต่งงานของ
หม่อมฉันและพระองค์ได้ถูกจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว ทว่าวันนี้
พระองค์กลับตรัสแบบนี้ต่อหน้าทุกคน แม้จะไม่ให้เกียรติ
หม่อมฉัน แต่ก็ควรนึกถึงจวนกั๋วกงบ้าง แม้น้องวานเอ๋อร์จะเป็น
คนดีที่กระทั้งหม่อมฉันยังชื่นชอบ แต่หม่อมฉันและน้องวาน
เอ๋อร์เป็นสตรี พระองค์ตรัสเช่นนั้น หม่อมฉันควรทำตัวอย่างไร
แล้วจะให้น้องวานเอ๋อร์วางตัวอย่างไรเล่าเพคะ”

เสียงของฉินวานถูกคำถามของลู่เสวียกลบมิด

ทุกคนนิ่งงัน ภายในใจเต็มไปด้วยความอึดอัด

พวกเขายังเด็ก วันนี้แค่มางานเลี้ยงเพื่อดูว่าจะได้พบหญิงสาวที่เป็นเนื้อคู่ซึ่งฟ้าลิขิตมาให้หรือไม่ ไม่ได้อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์อันซับซ้อนนี้เลย

หลี่ฮั่นขมวดคิ้ว มองไปที่ลู่อูเสวีย ดวงตาของนางนายแว
ไต่ถามอย่างชัดเจน

ลู่อูเสวียไม่หลบสายตา มองตอบเขาโดยตรง

นางไม่สนใจว่าหลี่ฮั่นจะชอบใครหรืออยากแต่งงานกับสตรี
กี่คน แต่มีสิ่งหนึ่งที่นางไม่สามารถยอมได้ นั่นคือศักดิ์ศรีของ
จวนลู่อูกั๋วกงและผลประโยชน์ของจวนลู่อูกั๋วกง

และวันนี้หลี่ฮั่นก็มองข้ามมันไปอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อหลี่ฮั่นและลู่อูเสวียปะทะกัน หลี่ซินซึ่งนั่งอยู่ไม่ไกลก็
กล่าวขึ้น “ยั่ววนองคร์ชทายาทแล้วยังลอบมีสัมพันธ์ลับ ๆ กับ
องคร์ชาयरองอีก เจ้านี้เป็นสุนัขจิ้งจอกจริงๆ หน้าไม่อายยิ่งนัก!”

ก่อนที่ฉินวานจะโกรธ นางก็เห็นหลี่เชอวาดขึ้น
“บังอาจ!”

หลี่ชินไม่คิดเลยว่าความปรารถนาดีของนาง ไม่เพียงแต่
ไม่ได้รับคำชม กลับถูกองค์กรรัชทายาทที่อ่อนโยนตวาดเช่นนั้น

นางเป้าตาแดงเรื่อขึ้นมาทันที “หม่อมฉันพูดอะไรผิดไป
หรือเพคะ เห็นได้ชัดว่านางได้รับกำไลหยกสีเลือดจาก
องค์กรรัชทายาท ทั้งยังได้รับความรักจากองค์ชายรองอีก ถ้าไม่ใช่
สุนัขจิ้งจอกแล้วจะเรียกว่าอะไร”

หลี่เซ่อมองไปที่หลี่ชินอย่างเฉยชา ก่อนกล่าวด้วย
ริมฝีปากบางๆ นั้นว่า “นางเป็นอย่างไร ใจชั่วรู้ดี เจ้าสงสัยในตัว
นางก็เท่ากับกำลังดูหมิ่นข้าและน้องรองอยู่ เจ้ากำลังบอกว่า
พวกข้าทั้งสองมีตาแต่ไม่มีแว่นนี้!”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ทุกคนก็ตกใจ

สิ่งที่ทำให้ตกใจมิใช่เพราะหลี่เซ่อยอมรับว่าเขาและ
หลี่ฮั่นต่างก็หลงใหลในตัวฉินวาน

แต่ตกใจที่หลี่เซ่อปกป้องฉินวาน

ฉินวานก็ตกใจเช่นกัน นางไม่ได้คาดหวังว่าหลังจาก
หลี่เซ่อผิดหวังในตัวนางมากเพราะคำพูดของหลี่ฮั่น เขากลับยัง

ยอมทิ้งภาพลักษณ์ที่สร้างมาเนิ่นนานหลายปีเพื่อพูดปกป้องนาง

นางสำคัญต่อเขามากขนาดนั้นเลยหรือ

หลี่เซ่อไม่สนใจสายตาของคนอื่นและไม่สนว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร เขาหันไปมองหลี่ฮั่นและกล่าวว่า “วันนี้ข้าผิดหวังนัก เพียงเพราะสตรีนางเดียว แต่เจ้าในฐานะองค์ชายรองซึ่งเป็นโอรสแห่งฮ่องเต้กลับกล่าววจาไม่วัฒนการกัวงงเช่นนี้ เจ้าไม่เห็นฮ่องเต้และฮ่องเฮาอยู่ในสายตาบ้างเลยหรือ”

ฉินวาน “...”

แค่สตรีนางเดียวรี...

ผู้ชายชาติหมาเอ๊ย ว่าแล้วเซียว ไม่ควรหวั่นไหวแม้แต่วินาทีเดียว!

แววตาของหลี่ฮั่นสั่นไหวเล็กน้อย เขามองหลี่เซ่อที่มีสีหน้าเย็นชาอย่างเจี๊ยบๆ ครู่หนึ่งก็ยื่นมือออกมาคารวะ “ท่านพี่สั่งสอนได้ถูกต้องแล้ว เป็นเพราะน้องรองไม่อาจหักห้ามใจจึงทำผิดพลาดไป”

อูย!

ตอนนี้เขายังใช้คำพูดน่าอับอายเพื่อดึงนางลงไปใต้น้ำ
ด้วยอีก!

ฉินวานทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว นางยืนขึ้นและมองไปที่
หลี่ฮั่นอย่างเย็นชา “หม่อมฉันขอบพระทัยองค์ชายรองสำหรับ
ความรักที่มีให้ แต่หม่อมฉันได้ให้คำสัญญาต่อหน้าหลุมศพของ
ท่านแล้วว่า ชีวิตนี้หม่อมฉันจะไม่อยู่ร่วมกับผู้ใด!”

วิธีการดอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 3

侯府嫡女打脸日常

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《侯府嫡女打脸日常》 Vol. 3

Author: 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

姑娘横着走

วิธีการดอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 3 / 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou.: เขียน; ไม้กวานิม: แปล
จาก 侯府嫡女打脸日常 — กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) 550 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม้กวานิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7005-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุขทวีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปรีญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโพธิ์สกุล

พิสูจน์อักษร ออมทอง เกียรติชนะกิจ

ราคา 199 บาท